

Sygn. akt II AKa 122/23

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 26 maja 2023r.

Sąd Apelacyjny w Warszawie II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący: SSA – Sławomir Machnio (spr.)

Sędziowie: SA – Dorota Radlińska

SA – Katarzyna Wróblewska

protokolant: sekretarz sądowy Klaudia Kulbicka

przy udziale Prokuratora Marka Deczkowskiego i pełnomocników oskarżyciela posiłkowego Ł. W. (1)

po rozpoznaniu w dniu 26 maja 2023 roku

sprawy P. R. (1) syna P. i W. z domu S., urodzonego (...) w W.

oskarżonego o czyny z art. 280 § 2 k.k., art. 286 § 2 k.k., art. 222 § 1 k.k. i art. 226 § 1 k.k.

na skutek apelacji wniesionej przez obrońcę oskarżonego i pełnomocników oskarżyciela posiłkowego od wyroku Sądu Okręgowego w Warszawie z dnia 21 grudnia 2022 roku, sygn. akt VIII K 236/22

orzeka

I. zmienia zaskarżony wyrok w stosunku do oskarżonego P. R. (1) w ten sposób, że:

a) na podstawie art. 46 § 1 k.k. zasądza dodatkowo od oskarżonego na rzecz Ł. W. (1) zadośćuczynienie w wysokości 10.000 (dziesięciu tysięcy) złotych,

b) na podstawie art. 626 § 2 k.p.k. w zw. z art. 616 § 1 pkt. 2 k.p.k. i art. 627 k.p.k. zasądza od oskarżonego na rzecz Ł. W. (1) kwotę 1.200 (tysiąc dwieście) złotych z tytułu zwrotu wydatku wynikającego z ustanowienia w sprawie pełnomocnika przed sądem I instancji.

II. utrzymuje w mocy wyrok w pozostałej części;

III. zwalnia oskarżonego P. R. (1) w całości od zapłaty kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze a poniesione w sprawie wydatki przejmuje na rachunek Skarbu Państwa;

IV. zasądza od oskarżonego P. R. (1) na rzecz Ł. W. (1) kwotę 1.200 (tysiąc dwieście) złotych z tytułu zwrotu wydatku wynikającego z ustanowienia w sprawie pełnomocnika w postępowaniu odwoławczym;

V. zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adwokata M. R.- Kancelaria Adwokacka w W. kwotę 738 (siedemset trzydzieści osiem) złotych, w tym podatek VAT, z tytułu nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej oskarżonemu P. R. (1) z urzędu w postępowaniu odwoławczym.

UZASADNIENIE

UZASADNIENIE		
Formularz UK 2	Sygnatura akt	II AKa 122/23
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	2	
1. CZEŚĆ WSTĘPNA		

Oznaczenia zapadłych wyroków

Wyrok Sądu Okręgowego w Warszawie wydany w dniu 21 grudnia 2022 roku w sprawie sygn. akt **VIII K 236/22**

Podmiot wnoszący apelację

oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego
oskarżyciel posiłkowy
oskarżyciel prywatny
obrońca
oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego
inny

1.3. Granice zaskarżenia

1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia		
# na korzyść	# w całości	

# na niekorzyść		
# w części	#	co do winy
#	co do kary	
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia	
1.3.2. Podniesione zarzuty		
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji.		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. - obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. - obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. - obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. - błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. - rażąca niewspółmierności kary, środka karnego, nawiązki	

	lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przepadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	

1.4. Wnioski

#	uchylenie	#	zmiana
---	-----------	---	---------------

2. Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy

2.1. Ustalenie faktów

2.1.1. Fakty uznane za udowodnione				
Lp.	Wskazać oskarżonego.	Wskazać fakt.	Dowód ze wskazaniem numeru karty, na której znajduje się dowód.	
2.1.2. Fakty uznane za nieudowodnione				
Lp.	Wskazać oskarżonego.	Wskazać fakt.	Dowód ze wskazaniem numeru karty, na której znajduje się dowód.	

2.2. Ocena dowodów

2.2.1. Dowody będące podstawą ustalenia faktów

Wskazać fakt	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu.

2.2.2. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)

Wskazać fakt	Dowód	Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu.

3. STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków

Lp.	Zarzuty	
1.	<p>Zarzuty zawarte w apelacji adw. M. R.- obrońcy z urzędu P. R. (1):</p> <p>1. W zakresie czynu zarzucanego oskarżonemu w pkt 1 aktu oskarżenia- na podstawie art. 438 pkt. 2 i 3 KPK- obrazę art. 7 KPK, polegającą na przekroczeniu granic swobodnej oceny dowodów i dokonaniu wykładni dowolnej, sprzecznej z doświadczeniem życiowym w zakresie w jakim Sąd pierwszej instancji dał wiarę zeznaniom Ł. W. (1) w odniesieniu do użycia</p>	<p># zasadne</p> <p># częściowo zasadne</p> <p># niasadne</p>

przez oskarżonego noża, a nie dał wiary wyjaśnieniom oskarżonego w tym zakresie, co skutkowało błędem w ustaleniach faktycznych, polegającym na ustaleniu przez Sąd pierwszej instancji faktu, że oskarżony użył noża, co miało wpływ na treść zaskarżonego wyroku, gdyż skutkowało przyjęciem przez Sąd pierwszej instancji błędnej kwalifikacji czynu i przyjęciu kwalifikacji z art. 280 § 2 KK.

2. W zakresie czynu zarzucanego oskarżonemu w pkt 1 aktu oskarżenia- na podstawie art. 438 pkt. 2 i 3 KPK- obrazę art. 7 KPK w zw. z art. 366 § 1 KPK, polegającą na przekroczeniu granic swobodnej oceny dowodów i dokonaniu wykładni dowolnej, sprzecznej z doświadczeniem życiowym w zakresie w jakim Sąd pierwszej instancji pominął przy ocenie dowodów dowód z opinii biegłych w zakresie ekspertyzy policyjnej, z której wynika, że na nożu brak jest jakichkolwiek śladów biologicznych oskarżonego, co miało wpływ na treść zaskarżonego wyroku, gdyż skutkowało błędem w ustaleniach faktycznych, polegających na błędnym ustaleniu, że oskarżony w celu popełnienia przestępstwa używał noża.

3. W zakresie czynu zarzucanego oskarżonemu w pkt 1 aktu oskarżenia- na podstawie art. 438 pkt. 2 i 3 KPK- obrazę art. 7 KPK, polegającą na przekroczeniu granic swobodnej oceny dowodów i dokonaniu wykładni dowolnej, sprzecznej z doświadczeniem życiowym w zakresie w jakim Sąd pierwszej instancji błędnie przyjął, że oskarżony P. R. (1) miał zamiar przywłaszczenia rzeczy należących do Ł. W. (1), w sytuacji, gdy z wyjaśnień oskarżonego ani z

żadnego innego dowodu nie wynika, że oskarżony miał zamiar zaboru tych rzeczy, co miało wpływ na treść zaskarżonego wyroku, gdyż skutkowało skazaniem oskarżonego za czyn z art. 280 § 2 KK.

4. W zakresie czynu zarzucanego oskarżonemu w pkt 2 aktu oskarżenia- na podstawie art. 438 pkt. 2 i 3 KPK- obrazę art. 7 KPK, polegającą na przekroczeniu granic swobodnej oceny dowodów i dokonaniu wykładni dowolnej, sprzecznej z doświadczeniem życiowym w odniesieniu do wyjaśnień oskarżonego w zakresie w jakim Sąd pierwszej instancji błędnie przyjął, że oskarżony P. R. (1) miał rzeczywisty zamiar zażądania od Ł. W. (1) uzyskania korzyści majątkowej w zamian za zwrot bezprawnie zabranych pokrzywdzonemu przedmiotów, w sytuacji, gdy ocena wyjaśnień oskarżonego prowadzi do wniosku, że oskarżony działał dla żartu, a zatem nie miał realnego zamiaru uzyskania takiej korzyści, co miało wpływ na treść zaskarżonego wyroku, gdyż skutkowało skazaniem oskarżonego za czyn z art. 286 § 2 KK.

5. W zakresie czynu zarzucanego oskarżonemu w pkt 3 aktu oskarżenia- na podstawie art. 438 pkt. 2 i 3 KPK- obrazę art. 7 KPK, polegającą na przekroczeniu granic swobodnej oceny dowodów i dokonaniu wykładni dowolnej, sprzecznej z doświadczeniem życiowym w zakresie w jakim Sąd pierwszej instancji w odniesieniu do zeznań świadków M. O. (1) oraz T. K. (1), którym Sąd dał wiarę oraz zeznań świadka M. K. (1), której zeznaniom Sąd nie dał wiary w zakresie, w jakim Sąd przyjął,

że funkcjonariusze policji M. O. (1) oraz T. K. (1) prawidłowo poinformowali oskarżonego o tym, że są funkcjonariuszami policji, co miało skutkować świadomością oskarżonego, że dokonuje naruszenia nietykalności cielesnej funkcjonariuszy publicznych, co miało wpływ na treść zaskarżonego wyroku, gdyż skutkowało błędnym przyjęciem przez Sąd kwalifikacji prawnej czynu jako czynu z art. 222 § 1.

6. W zakresie czynu zarzucanego oskarżonemu w pkt 4 aktu oskarżenia- na podstawie art. 438 pkt. 2 i 3 KPK- obrazę art. 7 KPK, polegającą na przekroczeniu granic swobodnej oceny dowodów i dokonaniu wykładni dowolnej, sprzecznej z doświadczeniem życiowym w zakresie w jakim Sąd pierwszej instancji w odniesieniu do zeznań świadków M. O. (1) oraz T. K. (1), którym Sąd dał wiarę oraz zeznań świadka M. K. (1), której zeznaniom Sąd nie dał wiary w zakresie, w jakim Sąd przyjął, że funkcjonariusze policji M. O. (1) oraz T. K. (1) prawidłowo poinformowali oskarżonego o tym, że są funkcjonariuszami policji, co miało skutkować świadomością oskarżonego, że dokonuje znieważenia funkcjonariuszy publicznych. co miało wpływ na treść zaskarżonego wyroku, gdyż skutkowało błędnym przyjęciem przez Sąd kwalifikacji prawnej czynu jako czynu z art. 226 § 1.

7. W zakresie czynu zarzucanego oskarżonemu w pkt 4 aktu oskarżenia- na podstawie art. 438 pkt. 2 i 3 KPK- obrazę art. 7 KPK, polegającą na przekroczeniu granic swobodnej oceny dowodów i dokonaniu

	<p>wykładni dowolnej, sprzecznej z doświadczeniem życiowym w zakresie w jakim Sąd pierwszej instancji w odniesieniu do zeznań świadków M. O. (1) oraz T. K. (1), którym Sąd dał wiarę opierając się wyłącznie na subiektywnych odczuciach tych świadków w sytuacji, gdy brak jest podstaw do stwierdzenia, że oskarżony miał zamiar znieważać tych konkretnych funkcjonariuszy publicznych, co miało wpływ na treść zaskarżonego wyroku, gdyż skutkowało przyjęciem błędnej kwalifikacji prawnej czynu jako kwalifikacji z art. 226 § 1 KK.</p>	
<p>2.</p>	<p>Zarzuty zawarte w apelacji adw. A. B.- pełnomocnika oskarżyciela posiłkowego:</p> <p>1. Obraza przepisów prawa materialnego, tj.</p> <p>a) art. 46 § 1 k.k. poprzez jego błędną wykładnię i nieorzeczenie w stosunku do oskarżonego- obok obowiązku naprawienia szkody- zadośćuczynienia za doznaną krzywdę, pomimo skutecznie złożonego w tym zakresie wniosku pełnomocnika oskarżyciela posiłkowego (vide pismo z 05.10.2022r.) i w konsekwencji błędne uznanie, że wobec orzeczenia obowiązku naprawienia szkody brak jest podstaw do orzeczenia kolejnego środka kompensacyjnego, w sytuacji gdy dyspozycja art. 46 § 1 k.k. zawiera alternatywę łączną (wyraz „lub”), wskazującą na uprawnienie sądu do jednoczesnego orzeczenia wobec oskarżonego obowiązku naprawienia szkody majątkowej (odszkodowania) i wynagrodzenia za szkodę niemajątkową (krzywdę) w postaci zadośćuczynienia,</p> <p>b) art. 46 § 2 k.k. poprzez jego bezzasadne zastosowanie, w</p>	<p># zasadne</p> <p># częściowo zasadne</p> <p># niezasadny</p>

	<p>sytuacji, gdy wniosek pełnomocnika oskarżyciela posiłkowego nie dotyczył nawiązki, a jednoczesnego obowiązku naprawienia szkody i zadośćuczynienia za doznaną krzywdę określonych przepisem art. 46 § 1 k.k.</p> <p>2. W zakresie kosztów procesu obraza przepisów postępowania, która mogła mieć wpływ na treść rozstrzygnięcia, tj. art. 626 § 1 w zw. z art. 627 oraz art. 616 § 1 pkt 2 k.p.k. i § 11 ust. 1 pkt. 2 i ust. 2 pkt. 5 w zw. z ust. 7 w zw. z art. 17 pkt 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015r. w sprawie opłat za czynności adwokackie (Dz. U. z 2015r. poz. 1800 z późn. zm.) poprzez ich niezastosowanie i niezasądzenie na rzecz pokrzywdzonego zwrotu kosztów ustanowienia pełnomocnika z wyboru, w sytuacji gdy jeżeli oskarżyciel posiłkowy nie chce albo nie jest w stanie wykazać wysokość rzeczywiście poniesionych kosztów, to wówczas ustala się ją w oparciu o zasadę określoną obecnie w § 16 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015r. w sprawie opłat za czynności adwokackie.</p> <p>Do apelacji adw. A. B. przyłączyła się adw. K. B.- druga pełnomocnik oskarżyciela posiłkowego.</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny lub niezasadny.</p>		
<p>Odnosząc się do zarzutów zawartych w apelacji adw. M. R., należy je ogólnie ocenić jako nietrafne, a w dużej mierze także polemiczne. Tylko w niewielkim zakresie odnosiły się do zabranych w sprawie i przeprowadzonych dowodów i</p>		

zawierały także nieuprawnione, zupełnie dowolne ustalenia.

Przechodząc do szczegółów, to nie miał racji obrońca P.P. R. podnosząc, że w zakresie czynu z punktu I aktu oskarżenia, to jest użycia przez tę osobę noża w trakcie dokonywanego rozboju, sąd I instancji „oparł się wyłącznie na zeznaniach Ł. W. (1)” które to, zdaniem skarżącego, „nie znalazły pokrycia w żadnych innych dowodach”. Wskazać należy, że wszystkie depozycje tej osoby, w pełni zasadnie, ocenione zostały w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku jako „logiczne, spójne, spontaniczne i konsekwentne” a także, wbrew głośłowemu stanowisku skarżącego, były one także zgodne z zasadami doświadczenia życiowego a nie sprzeczne z nimi. Nie było więc żadnych przeszkód, aby na ich podstawie dokonywać ustaleń faktycznych, w tym co do przebiegu dokonanego na szkodę Ł. W. rozboju z użyciem noża nawet w sytuacji, która nie miała miejsca w przedmiotowej sprawie, gdyby nie były one poparte żadnym innym dowodem. Ustaleń tych nie podważały sądowe wyjaśnienia oskarżonego, w których (k.470-470v), co należy podkreślić, w zgodności z depozycjami pokrzywdzonego i policjantów M. O. i T. K., P.P. R. przyznał się do popełnienia wszystkich, zarzucanych mu czynów za wyjątkiem tego, że w czasie zaboru rzeczy posługiwał się nożem. Należy zauważyć, że policjanci ci, jak zostało to podkreślone w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku, spostrzegali u tej osoby po rozboju „paniczny strach przed oskarżonym”. Zupełnie trafnie został on zinterpretowany przez sąd I instancji jako sugerujący, „że P. R. (1) działał

w sposób na tyle agresywny, z użyciem niebezpiecznego narzędzia, iż pokrzywdzony mógł bać się o swoje życie lub zdrowie”.

Niewątpliwie, posłużenie się nożem przełamywało opór Ł. W. przed sprzecznymi z prawem działaniami P.P. R.. Jak wiarygodnie wskazał to sąd I instancji w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku, „dysproporcja pomiędzy oskarżonym a pokrzywdzonym jest znaczna, dlatego też pokrzywdzony mógłby się bronić, gdyby oskarżony nie trzymałby w ręku narzędzia w postaci noża”. Zbyt dużą wagę skarżący odniósł też do faktu, że na zabezpieczonym do sprawy nożu „nie znaleziono żadnych śladów biologicznych oskarżonego”. Okoliczność ta, sama w sobie, zgodnie z zasadami doświadczenia życiowego, nie przeczyła trafności hipotez postawionych przez ten sąd, że osoba ta posłużyła się tym narzędziem a później te ślady z niego usunęła a nawet, próbowała ten nóż ukryć, na co wskazywać mogło nietypowe miejsce jego znalezienia, to jest w szufladzie z bielizną. Niczym innym jak nieporozumieniem należy wreszcie ocenić stanowisko skarżącego kwestionujące dokonanie przez P.P. R. rozboju tym, że brak było dowodów na to, że osoba ta miała zamiar zaboru przedmiotów. Należy w tym miejscu przypomnieć, że wyjaśniając przed sądem, oskarżony okoliczności tej nie przeczył podkreślając m.in., że wcześniejsze jego wypowiedzi „negujące ilość rzeczy” nie odpowiadały prawdzie i „Ta (to jest wynikająca z zarzutów- przyp. sądu) ilość rzeczy się zgadza”. Nie sposób też nie zwrócić uwagi na zachowanie tej osoby, w pełni prawidłowo zakwalifikowane w zaskarżonym

wyroku jako przestępstwo z art. 286 § 2 k.k., polegające na żądaniu od pokrzywdzonego pieniędzy za zwrot skradzionych rzeczy, co niewątpliwie nie miałoby miejsca, gdyby P.P. R. ich wcześniej, w bezprawny sposób Ł. W. nie zabrał. Wreszcie, podkreślenia wymaga okoliczność, że oskarżony został zatrzymany w rzeczach pokrzywdzonego. Tym samym, niewątpliwie wbrew wiedzy i zgody Ł. W., w bezprawny sposób włączył ich we własne posiadanie.

Z tych powodów, zarzuty z punktów 1-3 okazały się w oczywisty sposób nietrafne.

Zarzut z punktu 4 stanowił, nie opartą na materiale dowodowym, a w tym na wyjaśnieniach oskarżonego, całkowicie dowolną interpretację przebiegu zdarzeń. W żadnej mierze, zwłaszcza z punktu widzenia zasad doświadczenia życiowego oraz swobodnej oceny dowodów, nie podważał prawidłowych ustaleń sądu I instancji, opartych na zgodnych ze sobą i wzajemnie uzupełniających się zeznaniach Ł. W. i korespondencji z W.. Wyjaśnienia P.P. R., „jakoby kwoty (...) miały stanowić ekwiwalent opłaty za spotkanie z pokrzywdzonym”, nie pozostawały w jakimkolwiek, logicznym związku z tymi dowodami i stąd, słusznie zostały przez sąd I instancji zakwestionowane jako prawdziwe.

Podobny charakter, a więc oparty na dowolnej interpretacji przestępnych zdarzeń, miały wreszcie zarzuty apelacji obrońcy oskarżonego z punktów 5-7. Nie ma więc żadnych podstaw aby uwzględniając wnioski tego środka odwoławczego, odrzucić zgodne ze sobą, wzajemnie

uzupełniająca się i konsekwentne zeznania policjantów, które co do przebiegu zatrzymania P.P. R., pozostawały też w zgodności z zeznaniami Ł. W. a dokonaną przez sąd I instancji w pełni prawidłową, pozytywną ocenę tych dowodów zakwestionować jako sprzeczną z zasadami swobodnej oceny dowodów i doświadczenia życiowego. Nie ma w szczególności żadnych przesłanek aby przyjąć za apelującym, że zaprezentowane w tych zeznaniach subiektywne odczucia M. O. i T. K., nie mogły stanowić podstawy jakichkolwiek ustaleń w sprawie.

W tym miejscu należy się odwołać do w pełni trafnych rozważań sądu I instancji, zawartych w częściach zaskarżonego uzasadnienia dotyczących oceny dowodów i wyjaśnienia podstawy prawnej wyroku, że „materiał dowodowy jednoznacznie wskazuje, że oskarżony był świadomy, iż osoby, które podjęły za nim pościg to funkcjonariusze Policji. Na komendę „stać Policja” oskarżony podjął próbę ucieczki, a następnie podczas użycia przymusu bezpośredniego (zakładania kajdanek)” uderzał M. O. i T. K. oraz obiektywnie znieważał te właśnie osoby a nie jakiegokolwiek inne, co jako wątpliwość mającą wynikać z ich subiektywnych odczuć, podnosił skarżący. Rozważania te, w przeciwieństwie do argumentów zawartych w apelacji, odnosiły się do całości, zebranego w sprawie materiału dowodowego, miały charakter swobodny i nie pozostawały w sprzeczności z zasadami doświadczenia życiowego. Na przeszkodzie tym ustaleniom nie stały dowody z wyjaśnień P.P. R. z postępowania przygotowawczego, z których, przyznając się przed sądem do winy w zakresie czynów

z punktów III i IV aktu oskarżenia, oskarżony się wycofał oraz z sądowych zeznań jego konkubiny M. K., kwestionującej jako zgodny z prawem przebieg przedmiotowej interwencji. Niewątpliwie, gdyby M. O. i T. K. nie przedstawili się oskarżonemu jako policjanci, nie istniał jakikolwiek powód dla późniejszego, sprzecznego z prawem zachowania się tej osoby zapoczątkowanego próbą ucieczki przed tymi funkcjonariuszami.

Żadnych zastrzeżeń nie budziły też rozważania sądu I instancji co do wymiaru kar wobec P.P. R., zarówno jednostkowych jak i łącznej.

Przechodząc do apelacji adw. A. B., do której przyłączyła się adw. K. B.- druga pełnomocnik oskarżyciela posiłkowego, to zawarte w niej zarzuty należy ocenić jako w pełni zasadne.

Oдноśnie obrazy przepisu art. 46 k.k., po pierwsze zwrócenia uwagi wymaga fakt, że pełnomocnik oskarżyciela posiłkowego nie wносиła o zasądzenie nawiązki. Tak więc zawarte w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku stanowisko sądu I instancji, że nie doszło do orzeczenia tego środka „gdyż w świetle orzeczenia odszkodowania, brak jest podstaw takiego rozstrzygnięcia”, nie można uznać za odnoszące się do przedmiotowej sprawy i tym samym, ocenić je jako zasadne.

Po drugie, co wynika zarówno z przepisu art. 46 § 1 k.k. jak i szeregu orzeczeń i poglądów prawnych, w tym także wskazanych w apelacji, „Sąd był w pełni uprawniony (...) do łącznego orzeczenia odszkodowania oraz zadośćuczynienia, zwłaszcza, że wskutek zachowania oskarżonego obok spowodowania szkody

majątkowej, doszło do istotnego naruszenia dóbr osobistych pokrzywdzonego Ł. W. (1) (poczucie bezpieczeństwa, zdrowie, nietykalność cielesna, wolność). Poza tym pokrzywdzony doznał cierpień fizycznych, związanych z unieruchomieniem na kanapie wskutek gróźb oskarżonego, co nota bene trwało kilka godzin” (vide apelacja adw. A. B.).

Tak więc, zaskarżony wyrok powinien ulec zmianie, poprzez dodatkowe zasądzenie od oskarżonego na rzecz Ł. W. zadośćuczynienia w wysokości 10.000 zł . Jego wysokość sąd ustalił uwzględniając zasadność argumentacji przedstawionej w apelacji co do okoliczności, składających się na doznaną przez tę osobę krzywdę oraz bacząc, aby ten środek nie prowadził do bezpodstawnego wzbogacenia pokrzywdzonego i pozostawał we właściwej, zmiarkowanej w stosunku do wniosku, relacji do poziomu życia społeczeństwa.

Zaskarżony wyrok winien był ulec zmianie także w zakresie kosztów procesu. Wnioski pełnomocników oskarżyciela posiłkowego „o zasądzenie na rzecz oskarżyciela posiłkowego wydatków związanych z ustanowieniem pełnomocnika”, złożone zarówno na rozprawie sądowej, kiedy to zostały poparte przez Ł. W., jak i w apelacji, w pełni odpowiadały treści przepisów wskazanych w tym środku odwoławczym i w tych warunkach zasługiwały na uwzględnienie. Stanowisko zawarte w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku, że jak wynikało z oświadczeń pełnomocników, pokrzywdzony żadnych kosztów związanych z ich ustanowieniem

nie poniósł, nie było trafne. Pierwszym, ustanowiony w sprawie pełnomocnikiem Ł. W. była adw. adw. K. B. i ta, w głosach stron, wnosząc o zasądzenie kosztów ustanowienia pełnomocnika wskazała, że chodzi o te, „które były kosztami udziału w czynnościach w prokuraturze i przed Sądem i oscyływały w okolicach 1 000 zł”. Oświadczenie, że „na jej rzecz pokrzywdzony nie uiścił żadnej kwoty” pochodziło od drugiego pełnomocnika- adw. A. B., ustanowionego tuż przed pierwszym terminem rozprawy, na około 3 tygodnie przed wydaniem wyroku. Z oświadczeń tych nie wynikało więc, że Ł. W. ani nie uiścił żadnych kosztów z tytułu ustanowienia pełnomocników ani nie uiści ich w przyszłości i nie powinno skutkować odmową zasądzenia kosztów procesu. Ich wysokość sąd II instancji ustalił w oparciu o przepisy art.626 § 2 k.p.k. w zw. z art. 616 § 1 pkt. 2 k.p.k. i art. 627 k.p.k., z uwzględnieniem § 16 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015r. w sprawie opłat za czynności adwokackie (Dz.U. z 2015r. poz. 1800 z późn. zm.).

Wnioski

W apelacji obrońcy oskarżonego o zmianę zaskarżonego wyroku w całości przez uniewinnienie tej osoby od popełnienia wszystkich zarzucanych mu aktem oskarżenia czynów ewentualnie o zakwalifikowanie czynu z punktu I aktu oskarżenia z art. 278 § 1 k.k. i złagodzenie w tym zakresie wymierzonej kary.

zasadny
częściowo zasadne
niezasadne

<p>W apelacji pełnomocnika oskarżyciela posiłkowego- adw. A. B., o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez orzeczenie wobec oskarżonego- obok obowiązku naprawienia szkody- dodatkowo zadośćuczynienia w kwocie 20.000,00 zł oraz zasądzenie od oskarżonego na rzecz oskarżyciela posiłkowego zwrotu wydatków związanych z ustanowieniem pełnomocnika w wysokości odpowiadającej stawce minimalnej kosztów zastępstwa prawnego ustalonej na podstawie przepisów Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015r. w sprawie opłat za czynności adwokackie.</p>	<p># zasadny # częściowo zasadne # niezasadne</p>	
<p>Zwiąże o powodach uznania wniosku za zasadny lub niezasadny.</p>		
<p>Z przyczyn jak wyżej.</p>		

<p>4. OKOLICZNOŚCI PODLEGAJĄCE UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU</p>	
<p>Wskazać wszystkie okoliczności, które sąd uwzględnił z urzędu, niezależnie od granic zaskarżenia i podniesionych zarzutów (art. 439 k.p.k., art. 440 k.p.k.).</p>	
<p>1.</p>	
<p>Zwiąże o powodach uwzględnienia okoliczności.</p>	
<p>5. ROZSTRZYGNIĘCIE SĄDU ODWOŁAWCZEGO</p>	
<p>5.1. Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji</p>	

1	Przedmiot utrzymania w mocy
Zwiążle o powodach utrzymania w mocy.	
5.2. Zmiana wyroku	
1.	Przedmiot i zakres zmiany
c) na podstawie art. 46 § 1 k.k. zasądzenie dodatkowo od oskarżonego na rzecz Ł. W. (1) zadośćuczynienia w wysokości 10.000 (dziesięciu tysięcy) złotych, d) na podstawie art. 626 § 2 k.p.k. w zw. z art. 616 § 1 pkt. 2 k.p.k. i art. 627 k.p.k. zasądzenie od oskarżonego na rzecz Ł. W. (1) kwotę 1.200 (tysiąc dwieście) złotych z tytułu zwrotu wydatku wynikającego z ustanowienia w sprawie pełnomocnika przed sądem I instancji	
Zwiążle o powodach zmiany.	
Z przyczyn, jak wyżej.	

5.3. Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji	
5.3.1. Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylenia	
1.	# art. 439 k.p.k.
Zwiążle o powodach uchylenia.	
	Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości # art. 437 § 2 k.p.k.
Zwiążle o powodach uchylenia.	

	Konieczność umorzenia postępowania	# art. 437 § 2 k.p.k.
Zwiężle o powodach uchylenia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia.		
4.	Konieczność warunkowego umorzenia postępowania	# art. 437 § 2 k.p.k.
Zwiężle o powodach uchylenia i warunkowego umorzenia ze wskazaniem podstawy prawnej warunkowego umorzenia postępowania.		
5.		# art. 454 § 1 k.p.k.
Zwiężle o powodach uchylenia.		
5.3.2. Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania		
5.4. Inne rozstrzygnięcia z wyroku		
Lp.	Wskazać punkt rozstrzygnięcia z wyroku.	Przytoczyć okoliczności.
6. Koszty Procesu		

Wskazać oskarżonego.	Wskazać punkt rozstrzygnięcia z wyroku.	Przytoczyć okoliczności.	
	III, IV i V	VI. na podstawie art. 624 § 1 k.p.k., zwolnienie	

	<p>oskarżonego P. R. (1), w całości od zapłaty kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze z przejęciem poniesionych w sprawie wydatków na rachunek Skarbu Państwa;</p> <p>VII. zasądzenie od oskarżonego P. R. (1) na rzecz Ł. W. (1) kwoty 1.200 złotych z tytułu zwrotu wydatku wynikającego z ustanowienia w sprawie pełnomocnika w postępowaniu odwoławczym;</p> <p>VIII. na podstawie art. 618 § 1 pkt. 11 k.p.k. zasądzenie od Skarbu Państwa na rzecz adwokata M. R.-Kancelaria Adwokacka w W. kwoty 738 złotych, w tym podatek VAT, z tytułu nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej oskarżonemu z urzędu w postępowaniu odwoławczym</p>	
--	--	--

7. PODPISY

Sławomir Machnio

Dorota Radlińska Katarzyna Wróblewska

8. CZĘŚĆ WSTĘPNA

Oznaczenia zapadłych wyroków

Wyrok Sądu Okręgowego w Warszawie wydany w dniu 21 grudnia 2022 roku w sprawie sygn. akt **VIII K 236/22**

Podmiot wnoszący apelację

oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego

oskarżyciel posiłkowy

oskarżyciel prywatny

obrońca

oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego

inny

1.3. Granice zaskarżenia

1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia		
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości	
# w części	#	co do winy
#	co do kary	
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia	
1.3.2. Podniesione zarzuty		
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji.		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. - obraza przepisów prawa materialnego w	

	zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. - obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. - obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. - błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. - rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	

1.4. Wnioski

#	uchylenie	#	zmiana
9. CZĘŚĆ WSTĘPNA			

Oznaczenia zapadłych wyroków

Wyrok Sądu Okręgowego w Warszawie wydany w dniu 21 grudnia 2022 roku w sprawie sygn. akt **VIII K 236/22**

Podmiot wnoszący apelację

oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego

oskarżyciel posiłkowy

oskarżyciel prywatny

obrońca

oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego

inny

1.3. Granice zaskarżenia

1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia		
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości	
# w części	#	co do winy
#	co do kary	
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia	
1.3.2. Podniesione zarzuty		
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji.		

#	art. 438 pkt 1 k.p.k. - obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. - obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. - obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. - błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. - rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przepadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	

1.4. Wnioski

#	uchylenie	#	zmiana
---	-----------	---	---------------